

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Het beste hulpmiddel.

ONLANGS LAS IK VAN EEN ZEKEREN Patrick Mackelwoth, een eenvoudig man, die in West-Schotland woonde. Na zijn bekeering had hij zich met zijn geheele hart toegewijd aan Hem, die hem kocht met Zijn bloed. Geen dag ging er voorbij, of hij onderzocht en overdacht het Woord van God. Hoe druk hij het ook had, hij zonderde tijd af voor gebed. Het gevolg was, dat zijn leven zich kenmerkte door zachtmoedigheid. Bij al zijn arbeid, in heel zijn optreden viel de omgang met God te bemerken.

Vele geloovigen vragen, hoe zij toch van hun karakterfouten kunnen genezen worden. Hier is het beste middel aangewezen.

Een andere vraag doet zich veel voor, hoe men in tijden van crisis en nood gelukkig en opgewekt kan zijn.

Onze vriend heeft ook hierin ons een les nagelaten. Op zekeren dag trof hem een ernstig verlies: zijn eenige zoon werd hem plotseling door den dood ontnomen. Hij sloot zich in zijn kamer op en bracht vele uren in gebed en lezen der Schrift door. Toen hij weer in gezelschap kwam, zag hij er bemoedigd en rustig uit, zoodat allen zich verwonderden. Door Gods Woord en het gebed had hij troost en blijdschap ontvangen, zoodat hij het leed gelaten kon dragen.

Hier is dus het beste middel bij droefheid en zorg aangewezen. Paulus zegt daarom zoo schoon: „Verblijdt u in den Heere te allen tijde.” Hij deed het zelf; in de gevangenis.

Nog een vraag houdt velen bezig: „Wat is toch het beste middel om te onthouden?”

Genoemde Schot kwam óók voor die vraag te staan. Hij wilde zoo gaarne het goede, dat hij hoorde en las, onthouden, maar het ging hem zoo slecht af. Toen sprak hij hierover op een keer met een dienstknecht des Heeren. Deze raadde hem aan, als hij iets over Gods Woord hoorde of las, dat hij mooi vond en onthouden wilde, dit den Heere voor te leggen en Hem te vragen, het in zijn geheugen te bewaren en weer voor zijn aandacht te stellen, als hij het noodig had.

Hij volgde dezen raad op, in vol vertrouwen. En toen hij op zijn sterfbed lag, vertelde hij aan zijn vrienden, hoe wonderlijk zijn gebeden in dit opzicht verhoord waren. Zijn vergeetachtigheid, waar hij vroeger zoo veel mee te stellen had en zooveel verdriet van had gehad, verdween langzamerhand, ja, veel wat hij in zijn jeugd goeds had gehoord, kwam hem weer in de herinnering. Hem werd in zekeren zin, evenals eenmaal de discipelen, indachtig gemaakt de woorden des Heeren.

122

DE OPGAANDE LIJN

11)

DOOR J. SMELIK

Potma zit tegenover mij. Zijn gezicht staat ernstig; onophoudelijk, onrustig bijna trekt hij aan de sigaar, die ik hem geboden heb, bijna na elken zin, welken hij bedachtzaam er uit brengt. Nu ik hem de laatste weken wat beter heb leeren kennen, valt hij me mee: natuurlijk, hij heeft zijn gebreken, toch is het een eerlijke kerel, die het goed meent met zijn ambtelijk werk, al is hij wel eens wat scherp, en al loopt hij wel eens wat haastig van stapel.

Wanneer hij uitgesproken is, zucht ik onwillekeurig. Wat een moeilijkheden nog! En allemaal van die zaak Hartwigsen. Ik tref het wel, denk ik, zoo pas in 't werk.

Wat een nasleep heeft die kwestie!

De Wellers zijn woest op mij en al meer dan een maand uit de kerk gebleven. Op die kerkeradsvergadering in December heeft de man wel zijn lidmaatschap opgezegd, maar daar dat in een moment van drift gebeurde, en er geen schriftelijke bevestiging is gevolgd, zijn we er natuurlijk niet op ingegaan. Bezoek van mij wil hij heelemaal niet ontvangen, een paar keer ben ik er alleen aan de deur geweest, den eersten keer was er niemand thuis, en den tweeden keer deed hij 't luikje van de deur open, en weigerde me binnen te laten. Toen ben ik er nog eens met Vetter geweest, we kregen weer geen toegang. „Zooiets heb ik nog nooit meegemaakt, zoolang ik ouderling ben,” verklaarde Vetter me. „De haat moet wel diep bij hem zitten.”

De Elzinga's zijn een paar keer weggebleven, maar na een bezoek van mij alleen, en daarna nog van den meester en Kok, die er het gewone huisbezoek brachten, weer in de kerk gekomen, hoewel ze 't Avondmaal, twee weken geleden, nog niet bijwoonden.

Met de Hartwigsen-partij, die door den Kerkeraad in 't gelijk is gesteld, hoewel ze vermaand moest worden, geen haat en wrok meer te koesteren, is 't in orde.

Maar nu.....

Het is Potma gebleken, dat Weller 't niet bij zijn lijdelijke houding gelaten heeft, maar dat hij aan 't stoken is gegaan. De Elzinga's zijn weer extra door hem bewerkt, hij schijnt met zoogenaamde nieuwe bewijzen gekomen te zijn, en ze moeten gezegd hebben, dat ze spijt hadden van de verzoening. Opmerkelijk, Zondag waren ze geen van beiden in de kerk, 's morgens en 's middags niet. De broeders dachten, dat ze uit waren, maar Potma is te weten gekomen, dat ze den heelen Zondag thuis hadden gezeten.

Verder heeft Weller een paar keer aan zijn arbeiders de gansche historie verteld, en die moeten ook al 't pian hebben, om uit de kerk te blijven.

En voorts is het gezin Ploegsma Zondag ook al niet in de kerk geweest, behalve dan de boerin 's morgens, dat schijnt eveneens met deze kwestie in verband te staan, want Weller komt nog al vaak bij Ploegsma in huis, daar ze voorzitter en sekretaris van de Boerenleenbank in Oldestaten zijn.

„Wel,” barst ik opeens uit, „'t lijkt wel, alsof de menschen hier in Oldestaten, als er iets niet naar den zin is, de gewoonte hebben, direkt maar uit de kerk te blijven! 't Is wat moois!”

„Ja, dominee,” zegt Potma, „dat is zeker wat moois. Dat is hier nu al van jaren her een gewoonte. En nu is 't wel iets verbeterd, want onder den ouden dominee Hartkamp, die hier gestaan heeft, moet 't heel erg geweest zijn. Die liet alles maar over zijn kant gaan. Onder uw voorganger is 't wat afgenomen, dominee Scheltema